

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο "ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ ΝΑ ΜΙΛΟΥΝ,,!

Παλιός είνε σήμερα ο μεγαλύτερος κυνηγός ελεφάντων. 'Η ζωή του Τζιμ Ντόλεϋ στις όχθες του Νίγηρος. Πώς γυμνάζει τους μικρούς ελέφαντες. Μία τραχική περιπέτεια του στη λίμνη Τσάδα. 'Η ανατριχιαστική εκδοχίσις των ελεφάντων. Πώς γλώττωσε από θέβαις θάνατε στο Καμερούν. 'Ένα κυνήγι ελεφάντων μ' αεροπλάνο. Οι εξωφρενισμοί του διευθυντού του Ιπποδρείου «Γκάρντνερ» κλπ.

Ω και λίγος καιρός, ο Τζιμ Ντόλεϋ, ο καλύτερος κυνηγός ελεφάντων στις ζούγκλες της μαύρης ήπειρου, διηγήθηκε στον 'Αμερικανό δημοσιογράφο Τζόρτζ Ρίκυ, μερικά από τα πιο περιπετειώδη επεισόδια της ζωής του. Ο Τζιμ Ντόλεϋ είνε από εκείνους τους ανθρώπους που δεν μπορούν πεινά να ζήσουν μές στις πόλεις. Δεν μπορούν ν' αναπνεύσουν! Όλα τους στενοχωρούν: ο θόρυθος, τα φώτα, οι τεράστιοι ουρανοξύστες, ή κίνηση των δρόμων. Γι' αυτό όταν τελειώσει τις δουλειές του ξαναγυρίζει πάλι στα παρθένα δάση. 'Ο μόνος σύνδεσμός του με τους ανθρώπους είν' ένα ραδιόφωνο. Μ' αυτό παρακολουθεί όλα τα γεγονότα που διαδραματίζονται στον κόσμο και διασκεδάζει με το καθημερινό πρόγραμμα των ραδιοφωνικών σταθμών. Την τελευταία φορά λοιπόν που ήρθε στη Νέα 'Υόρκη, ο Τζόρτζ Ρίκυ, τον έπεισε να του διηγηθί την παράδοση ζωή του κι έτσι ο 'Αμερικανός δημοσιογράφος έκανε μία πρώτη τάξεως δημοσιογραφική επίτυχη.

«Από την άκτι του Πράσινου ακρωτηρίου, του έπτε ο Τζιμ Ντόλεϋ, ως το Καμερούν και τη λίμνη Τσάδα, σ' όλα τα χωριά του Σουδάν και στις φυλές των Ιθαγενών, που είν' έγκατεστημένες στις όχθες του Νίγηρος, με ξέρουν με τ' όνομα κ' «'Ανθρώπος που κάνει τα Σύννεφα να μιλάνε».

Αυτή την ονομασία μου την έδωσε δώ και λίγα χρόνια ο φίλος μου, 'Αβδούλ Μπέν Σουλεϊμάν, όταν ελχ' έρθει μία μέρα να μ' επισκεπθί στην καλύβη μου και του εξήγησα τον τρόπο που λειτουργούσε το ραδιόφωνό μου. Κι' έτσι από στόμα σε στόμα διαδόθηκε σ' όλο το Σουδάν κι' έγινε γνωστός μ' αυτή την παράενη ονομασία. Ζώ κοντά στη 'Αραχίη και τρεις φορές τ' χρόνο οργανώνω μεγάλα κυνήγια στα γύρω δάση για να έκτελέσω τις παραγγελίες που μ' αναθέτουν. Κυνηγά τίγρεις και λέοντες, μά έχω μεγάλη ειδικότητα στο κυνήγι των ελεφάντων. Δυστυχώς οι ελέφαντες σήμερα στην 'Αφρική είνε πολύ λίγοι. Οι άνθρωποι τους έχουν κηρύξει έναν εξοντωτικό πόλεμο. 'Αν αυτό εξακολουθήσει ακόμη λίγα χρόνια, το είδος αυτό των μαστοφόρων θά εξαφανισθί, όπως συνέβη και μ' άλλα είδη του ζωικού βασιλείου. Κι' ο λόγος είνε ότι οι περισσότεροι κυνηγοί τους σκοτώνουν για να πάρουν τους χαλιδωνότες τους. 'Εγώ ποτέ δεν θά δεχθώ να σκοτώσω έναν ελέφαντα. Είνε το πιο έξυπνο και το πιο καλό ζώο της ζούγκλας κι' ένας πιστός σύντροφος του ανθρώπου. Γι' αυτό προτιμώ να τους αλγυμάλωζω και να τροφοδοτώ τα διάφορα Ιπποδρείαα καθώς και τους ζωολογικούς κήπους, όπου οι εφίλοι μου δέχονται τα χάδια και τα δώρα των θαμνίων τους. Πρίν όμως να τους μαρκάρω για τόν πολιτισμένο κόσμο τους γυμνάζω και τους μαθαίνω να κάνουν ένα σωρό παγινίδια. Είνε πολύ φρόνιμοι μαθηταί. Συνήθως φροντίζω να τους αλγυμάλωζω όταν ακόμη είνε σε μικρή ηλικία και δεν είν' επικίνδυνοι. Ξέρω τά «περάσματά τους, και μέρη στα όποια καταφεύγουν και τις ώρες που έρχονται στις όχθες του ποταμού για να ποτιστούν. 'Η άρπαγή ενός μικρού ελεφάντος γίνεται πάντα με μεγάλη προσοχή. Γιατί αν τύχη να μιά αντίληθουν οι γονείς του εμιαστε χαμένοι. Θυμάμαι ότι μία φορά, κοντά στη λίμνη Τσάδα, ελχ' ανακαλύψει μία οικογένεια ελεφάντων. 'Αποτελείτο από τόν πατέρα, τη μητέρα κι' ένα παιδί. 'Ο ελέφανς κάθε πρωί μαζεύε από τά γύρω δέντρα τρυφερά θλαστάρια για να τά φέρη στη σύντροφό του που δεν έγκατέλειπε ούτε μία στιγμή τ' παιδί' τους. Μιά έβδομάδα ήμουν κρυμμένος κοντά στο καταφύγιό τους προσπαθώντας να θρω την κατάλληλη ευκαιρία για να τους άρπάξω τόν μικρόν ελέφαντα. Αλλά όμως τά ζώα ελχαν καταλάβει φαίνεται τόν κίνδυνο που τ' απειλούσε γιατί κάθε τόσο μύριζαν ανήσυχον τόν άέρα και δεν άπομακρυνόντουσαν από τ' παιδί τους. Σκέφτηκα τότε να καταφύγω σ' ένα τέγνασμα. Μάζεψα λοιπόν τους ανθρώπους μου και τους εξήγησα τί έπρόκειτο να κάνουν. Καί την ίδια νύχτα μ' αναμμένα δαδιά και με φωνές τρέμας προς τ' καταφύγιο τών ελεφάντων. Τά ζώα τρομοκρατημένα, άρχισαν να τρέχουν μές στη ζούγκλα αορλιάζοντας. 'Εγώ τότε άρπάξα τόν μικρόν ελέφαντα, τόν φρότωσα σ' ένα ειδικό κλαυθί και τόν μετέφερα στην κατασκήνωσι. Μ' αυτή ή ιστορία δεν τελειώνει εδώ πέρα. Οι ελέφαντες όταν συηλθαν άπ' αυτή την άπρόσπτη επίθεσι, γύρισαν να πάρουν τ' παιδί τους κι' όταν είδαν ότι ελχ' εξαφανισθί,

δέν άρχισαν να καταλάβουν ότι τους τ' ελχαν άρπάξει οι μαύροι άνθρωποι που τους ελχαν έπιτεθί. Συνειδηθήκαν λοιπόν—αυτή είνε ή κυριολεξία—με τους άλλους συντρόφους τους κι' άποφάσισαν να έκδικηθούν. Καί πράγματι, την άλλη νύχτα, μία άγλη έξαγριωμένων ελεφάντων που ξερίζωνε τά δέντρα στο περασμά της, έπετέθη στο πλησιέστερο χωριό των Ιθαγενών, γκρέμισε τις καλύβες τους και σκότωσε δέκα άτυχους μαύρους. 'Επειτα οι ελέφαντες γύρισαν ήσυχοι στη ζούγκλα. Ελχαν έκδικηθί την άρπαγή του μικρού συντρόφου τους!...

Μία φορά πάλι κοντά στο Καμερούν κόντευα να πληρώσω πολύ άκριβιά την περιέργεια μου και την άπληστία μου. Γυρίζοντας από ένα κυνήγι τίγρεις, συναντήσαμ στο δρόμο μας έναν μικρό ελέφαντα, ο όποιος μόλις μας έδε άρχισε να τρέχη προς τ' καταφύγιό του. Τότε έκανα τήν άνόητη σκέψι, ότι μπορούσε έκεί πέρα να εβρισκα κι' άλλους μικρούς ελέφαντες. 'Ήξερα ότι κάθε άγλη αυτών των ζώων μαζεύει όλα τά παιδιά της σ' ένα μέρος κι' αναθέτι την φύλαξί τους στους γεροντιότερους ελέφαντες. 'Αν κατώρθωνα ν' ανακαλύψω λοιπόν τ' καταφύγιό τους, θά έκανα τήν τύχη μου. 'Αφρα λοιπόν τόν μικρόν ελέφαντα να προχωρήσει μές στο δάσος και τόν παρακολούθησα με τους μαύρους μου. 'Η καταδίωξι του κράτησε πάνω από μία ώρα. Τέλος φτάσαμε σ' ένα ξέφωτο του δάσους. Μά έκεί σταθήκαμε τρομοκρατημένοι. 'Εξη πανύψηλοι ελέφαντες, άληθινοί κολοσσοί, μόλις άντελέθησαν την παρουσία μας, μαζεύτηκαν γρήγορα ο ένας κοντά στον άλλο και σαν ένα ζωντανό τείχος προχώρησαν προς τ' μέρος μας κινώντας άπειλητικά τις προσοκίδες τους. 'Ολ' αυτά έγιναν τόσο γρήγορα, ώστε μόλις πρόφτασα να σκαρφαλώσω σ' ένα δέντρο και να γλυτώσω το θάνατο. 'Αλλά τ' θάμακα που άντίκρισα από εκεί πάνω ήταν ανατριχιαστικό. Οι ελέφαντες ελχαν έπιτεθί στους άνθρωπους του καραβανιού και να τινάζωνται ψηλά, άκουσα τ' σπάσιμο των κοκκάλων τους και τις σπαρακτικές φωνές τους. Τους είδα κατόπιν να πέφτουν καταγής και να γίνονται λυώμα κάτω από τά θωραία πόδια των ελεφάντων. 'Ομοιολογώ, ότι αυτό τ' θάμακα ήταν τόσο ανατριχιαστικό, ώστε έκλεισα τά μάτια για να μη τ' ελέω. 'Αλλά οι ελέφαντες ελχαν άντιληθί την παρουσία μου κι' ένας άπ' αυτούς πλησίασε τ' δέντρο κι' άρχισε να τ' κουνάει με τήν προσοκίδα του για να τ' ξεριζώση. Κι' άσφαλός θά έπεφτα κι' εγώ θύμα του τρομαχτικού θυμού τους αν δεν ελχα τήν έτοιμότητα να σημαδέψω αυτών των ελεφάντων με τήν καραμπίνα μου και να τόν πυροβολώσω. 'Η σφαίρα τόν θρική σπ' ατί καθώς ελχε γυρίσει μία στιγμή τ' κεφάλι του για να πάση καλύτερα τ' δέντρο και τόν άφησε στον τόπο. Οι άλλοι σύντροφοί του φοβισμένοι από τόν πυροβολισμό έσπευσαν να φύγουν γρήγορα και να κρυφθούν στο δάσος. 'Εμεινα πάνω στο δέντρο ξεη ώρες, με καρφωμένο τ' θλέμμα στον σκοταμένο ελέφαντα. 'Ήξερα ότι καμιά φορά αυτό τά ζώα κάνουν ότι πέθαναν κι' άφινουν τ' δήμιό τους να τά πλησιάση και τότε τόν κάνουν χίλια κομμάτια από τή λύσσα τους. 'Όταν θεσάωθηκα ότι ο ελέφανς ήταν ψόφιος τ' έβγαλα τούς χαλιδωνότες και κατόπιν προχώρησα με κόπο αστά είκοσι χιλιόμετρα μέχρι που να ετάσω σ' ένα χωριό Ιθαγενών».

πιν προχώρησα με κόπο αστά είκοσι χιλιόμετρα μέχρι που να ετάσω σ' ένα χωριό Ιθαγενών».

Και τώρα θά σας διηγηθώ ένα κυνήγι ελεφάντων μ' αεροπλάνο. Ναί, με σας φαίνεται περίεργο. 'Εδώ κι' ένα χρόνο έλαθα ένα τηλεγράφημα του Ιπποδρείου «Γκάρντνερ», τ' όποιο μου γνωστοποίησε ότι χρειαζόταν 15 ελέφαντες. 'Επρεπε όμως να τους παραλάβουν δυο μπορούσαν από γρήγορα και γι' αυτό έοχόντουσαν μ' αεροπλάνο στον Σάν Φερνάντο. Αυτό τ' αεροπλάνο τ' έθεσαν κατόπιν στη διάθεσι μου για να πάμε στο μέρος όπου μπορούσαν να υπάρχουν ελέφαντες. Πράγματι κατωρθώσαμε να πιάσουμε 15 άπ' αυτούς και να τους φέρουμε έναν-έναν ως αυτό τ' λιμάνι τ' 'Ατλαντικού. Μά ο 'Αγγλος διοικητής όταν έμαθε ότι θά τους μεταφέραμε στη Νέα 'Υόρκη πάνω σ' αεροπλάνια δεμένους μ' αλεξίπτωτα κι' ότι μόλις φτάνανε έκεί πέρα θά κόβαμε τά σγονιά και θά τους αφίναμε να κατεθούν, θωρήσασε έπιβολικά έπικίνδυνο τ' σγείδιο μας κι' άρνήθηκε να μάς δώση τήν άδεια της μεταφοράς τους.

'Ετσι πρς μεγάλη λύπη του διευθυντού του Ιπποδρείου που έχανε τήν ευκαιρία μιάς πρώτης τάξεως ρεκλάμας, ο 15 ελέφαντες μεταφέρθηκαν μ' ένα πλοίο στη Νέα 'Υόρκη»

ΤΖΟΡΤΖ ΡΙΚΥ